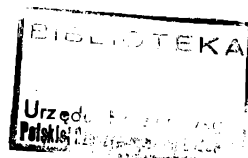

7 listopada 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY *Golf 7100*

Nr 2304.

Kl. 42 e 11.

Siemens & Halske Aktien-Gesellschaft
(Siemensstadt, Niemcy).

Zawór przełączny do wodomiaru sprzężonego.

Zgłoszono 17 marca 1921 r.

Udzielono 23 czerwca 1925 r.

Pierwszeństwo: 17 maja 1919 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy zaworu przełącznego wodomiaru sprzężonego, który przy nieznacznym zużyciu wody odprowadza wodę tylko do miernika dodatkowego, przy większym zużyciu — do miernika głównego i przy jeszcze większym — do obu wodomiarów.

Zawór przełączny (fig. 1) przedzielony, jak zwykle, poziomą ścianką na dwie części, zbudowany w kształcie zaworu podwójnego, posiada ciężarek *c*, regulujący dopływ do miernika głównego oraz suwak okrągły *h*, wkrębowany weń od dołu i regulujący dopływ do miernika dodatkowego. Suwak ten posiada na dolnej i górnej powierzchni gładkiej *i* po cztery rowki i ślizga się do góry i nadół w wydrążeniu stojaka *a*, który jest połączony zeberkami z pierścieniem *b*

i łączy się za pośrednictwem gwintu z rurą *l*.

Rura *l* łączy się z kanałem, znajdującym się pod dnem kadłuba, do którego przyłączony jest miernik dodatkowy.

Sposób działania zaworu przełącznego jest następujący:

Przy nieznacznym odbiorze (fig. 1) zawór główny jest zamknięty, natomiast zawór dodatkowy, utworzony przez suwak okrągły, jest otwarty, ponieważ gładka powierzchnia *i* suwaka okrągłego znajduje się pod otworem części głowicowej rury stojakowej.

Woda dostaje się do rury stojakowej przez cztery górne rowki suwaka okrągłego i dopływa przez miernik dodatkowy do odpływowej strony miernika głównego.

Przy większem zapotrzebowaniu, którego nie może pokryć miernik dodatkowy, po stronie odpływowej zaworu, powstaje spadek ciśnienia, działający odciażająco na ciężarek zaworu (fig. 2). Ciężarek ten podnosi się odrazu w znacznym stopniu, ponieważ większy przekrój odpływowy w zaworze głównym będzie swobodnym dopiero wówczas, gdy dolna krawędź ciężarka zaworowego *c* zbliży się do górnej krawędzi pierścienia *b*. Wówczas jednak gładka powierzchnia *i* suwaka okrągłego wchodzi w otwór głowicy rury stojakowej, zamykając w ten sposób drogę do miernika dodatkowego. Teraz działa tylko miernik główny, gdy poprzednio działał tylko dodatkowy.

Przy dalszym wzroście zapotrzebowania podnosi się dalej (fig. 3) tak zawór *c*, jak i suwak okrągły *h*, tak, że wreszcie gładka powierzchnia *i* znajdzie się pod otworem części głowicowej rury stojakowej, zaś dolne żłobki suwaka okrągłego znajdują się w tym otworze. Wskutek tego droga do miernika dodatkowego jest znów wolna i takowy działa wspólnie z miernikiem głównym.

Przy zmniejszeniu się zapotrzebowania przebieg odbywa się w odwrotnym porządku.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zawór przełączny do wodomiaru sprzężonego, znamienny tem, że do ciężarka zaworowego (*c*) wkrębowuje się od dołu suwak okrągły (*h*), posiadający cztery rowki na górnej i dolnej gładkiej powierzchni (*i*), który stosownie do każdorazowego położenia tej płaszczyzny pod otworem części głowicowej rury stojakowej, w otworze lub pod nim doprowadza wodę tylko do miernika dodatkowego lub tylko do głównego lub do obu razem.

2. Zawór przełączny według zastrz. 1, znamienny tem, że posiada w dolnej części kadłuba odpowiednie urządzenie rury (*l*) z odśrubowywaną częścią głowicową, w otworze której przesuwają się do góry i nadół suwak okrągły (*h*).

Siemens & Halske Aktien-
Gesellschaft.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

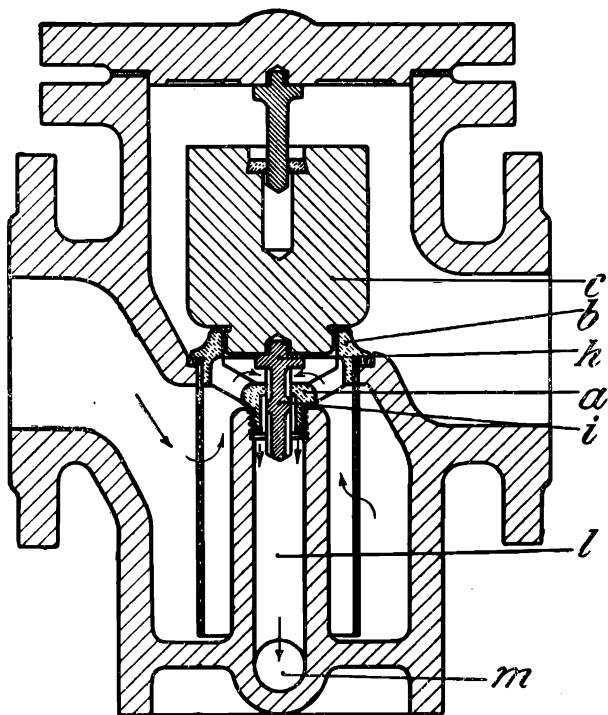

Fig. 2

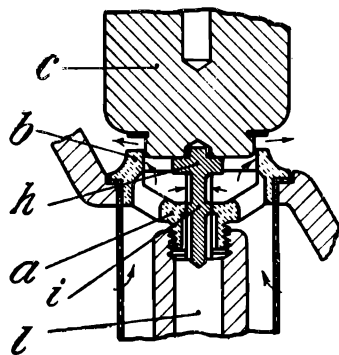

Fig. 3

